

Arrest

nr. 68 668 van 18 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 9 augustus 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 6 juli 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Via een op 22 september 2009 gedateerd schrijven diende verzoeker een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. Op 6 juli 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond verklaard wordt en de beslissing tot

afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen werden verzoeker op 29 juli 2011 ter kennis gebracht.

De beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond verklaard wordt, luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 25.09.2009 werd ingediend door :

[B., A.] [...]

[...]

Nationaliteit: Marokko

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009, betreffende de toepassing van art. 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructies, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Hij heeft echter noch een periode van wettig verblijf gehad voor 18.03.2008, noch voor deze datum geloofwaardige pogingen ondernomen om een wettig verblijf in België te bekomen. Betrokkene toont dit niet aan, noch zijn er in het administratief dossier van betrokkene aanwijzingen van terug te vinden. Betrokkene kan zich dan ook niet dienstig beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructies van 19.07.2009.

Betrokkene haalt tevens nog aan dat hij valt onder de vernietigde instructies van 19.07.2009, op basis van ‘andere prangende humanitaire situaties’. Deze zijn echter niet gespecificeerd en er wordt evenmin bewijs van voorgelegd. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs voor te leggen.

Hoe goed de duurzame lokale verankering ook moge zijn (betrokkene zou reeds geruime tijd in België verblijven, zou geïntegreerd zijn, heeft Nederlandse lessen gevolgd, zou familie en vrienden hebben in België, is werkbereid, verklaart een harde werker te zijn, heeft uitzicht op werk, is aangesloten bij Securex, legt een huurcontract en getuigenverklaringen voor), dit doet niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de vernietigde instructies van 19.07.2009. Dit element kan dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten is gemotiveerd als volgt:

“De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomst-documenten (art. 7, alinea 1, 1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid

2.1. Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op zijn vraag om verweerder te veroordelen tot de kosten van het geding.

2.2. Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het

beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

2.3. De Raad merkt verder ambtshalve op dat luidens artikel 39/78 iuncto 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting moet bevatten “*van de feiten en de middelen*”. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden verstaan: de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker geen enkel middel ontwikkelt met betrekking tot de tweede bestreden beslissing, die los van de eerste bestreden beslissing kan bestaan en die op eigen juridische en feitelijke gronden is gebaseerd. Het ingestelde beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten dat verzoeker op 29 juli 2011 ter kennis werd gebracht.

3. Onderzoek van het beroep wat betreft de eerste bestreden beslissing

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het evenredigheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting:

[...] Eerste onderdeel.

[...]

Verzoeker brengt tal van documenten voor waaruit zijn verregaande integratie, duurzame bindingen en humanitaire motieven blijken. Deze elementen vormen een prangende humanitaire situatie:

*Verklaringen van vrienden die de Belgische nationaliteit hebben.
Allen uiten ze zich positief mbt verzoeker.*

Verzoeker is geïntegreerd en wil vooruit in het leven.

Verzoeker heeft geen banden meer met Marokko, een land dat hij reeds meer dan 5 jaar geleden heeft verlaten.

Hij kan werken zodra hij in het bezit wordt gesteld van een verblijfsdocumenten, hij is aangesloten bij een ziekenkas, hij volgt Nederlandse les enz.

*Deze stukken tonen aan dat verzoeker enkel met België banden heeft en door zijn Belgische vrienden wordt bijgestaan en gesteund. Deze stukken tonen een prangende humanitaire situatie aan.
Deze stukken werden niet aan enig onderzoek onderworpen, deze werden zelfs niet behandeld in context van andere prangende humanitaire situaties.*

Door te stellen dat verzoeker geen bewijzen voorlegt waaruit blijkt dat hij zich in een prangende humanitaire[...] situatie bevindt is bijgevolg onjuist en in strijd met de gegevens van het administratief dossier.

De motivering van de bestreden beslissing strookt niet met de motiveringsplicht. De DVZ dient voor elke aanvraag opnieuw een afzonderlijke, geïndividualiseerde beslissing te treffen.

Tweede onderdeel.

Verzoeker kan niet akkoord gaan met de bestreden beslissing om het verzoek op grond van artikel 2.8A af te wijzen omdat hij geen geloofwaardige poging zou hebben ondernomen om verblijf te bekomen in België.

Verzoeker heeft zich in zijn omgeving geïnformeerd om zijn verblijf te regulariseren. Hij heeft nooit een procedure gestart maar hij heeft zich wel geïnformeerd. Bovendien wist verzoeker dat [hij] geen enkele kans [had] bij een eventuele [regularisatie]aanvraag. De minimale kansen en de angst[...] om teruggestuurd te worden hebben hem ervan weerhouden om een aanvraag in te dienen.

Verzoeker voldoet bijgevolg aan de voorwaarde die wordt gesteld onder criterium 2.8.A.

Ten andere kan erop gewezen worden dat DVZ geen enkele bijkomende vraag desbetreffend heeft gesteld, derwijze dat zij geen grondig onderzoek heeft gesteld alvorens tot de bestreden beslissing te komen. Nochtans komt het haar toe een behoorlijk en zorgvuldig gevoerd onderzoek per casus uit te voeren. Immers bij gebreke aan geïndividualiseerd onderzoek naar argumenten en stukken komt de motiveringsplicht van DVZ in het gedrang.

De bestreden beslissing schendt tevens het zorgvuldigheidsbeginsel.”

3.2. Verweerder antwoordt in de nota met opmerkingen als volgt:

“Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de wet dd. 29.7.1991 en art. 62 van de Vreemdelingenwet, artikels die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder laat de verwerende partij gelden dat:

- het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R.v.St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001),*
- wanneer verzoeker in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat deze van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden.*

De verwerende partij zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

[...]

De motieven [van de eerste bestreden beslissing] volstaan opdat zou komen vast te staan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geenszins op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat verzoekers aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is.

[...]

De verwerende partij laat dan ook gelden dat de bestreden beslissing deugdelijk en afdoende werd gemotiveerd. Er is naar behoren voldaan aan de materiële motiveringsplicht, hetgeen onmiddellijk kan worden vastgesteld wanneer men er de motieven van de bestreden beslissing op naslaat.

Verzoeker heeft zich in zijn aanvraag beroepen op het criterium 2.8A van de instructie van 19.07.2009. Verzoeker is niet akkoord met de inhoudelijke motieven van de bestreden beslissing.

Meer bepaald stelt verzoeker dat hij zich in zijn omgeving heeft geïnformeerd om zijn verblijf te regulariseren.

Zijn beschouwingen missen feitelijke grondslag.

Verzoeker kan niet dienstig voorhouden dat het zich bevragen omtrent de mogelijkheden voor regularisatie dient te worden beschouwd als een geloofwaardige poging.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid heeft in de bestreden beslissing op een afdoende en redelijke wijze uiteengezet dat verzoeker niet aantoonde vóór 18 maart 2011 een geloofwaardige poging te hebben ondernomen om een wettig verblijf te bekomen in België.

De verwerende partij laat gelden dat de gemachtigde bij de beoordeling ten gronde van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis van de Vreemdelingenwet over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt in het kader waarvan deze vermag te beslissen de door vreemdeling aangebrachte elementen al dan niet te aanvaarden teneinde een verblijfsrecht toe te staan.

[...]

In casu heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid de door verzoeker in zijn aanvraag ingeroepen elementen beoordeeld, doch werd geheel terecht beslist dat verzoekers aanvraag ongegrond was. Hiertoe kan verwezen worden naar de duidelijke en deugdelijke motieven in de bestreden beslissing.

De erin vervatte overwegingen laten verzoeker toe om te achterhalen om welke redenen zijn aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond is verklaard door de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid.

De gemachtigde heeft in casu de door verzoeker ingeroepen elementen beoordeeld, en aangegeven om welke redenen deze niet volstonden om aan verzoeker een machtiging tot verblijf toe te kennen.

Het criterium 2.8A van de instructie van 19.07.2009 bepaalt uitdrukkelijk:

A. De vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; En die voor 18 maart 2008 [de datum van het regeerakkoord] gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum) of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.

Zo wordt duidelijk aangegeven dat verzoeker niet in aanmerking komt voor een regularisatie op grond van het criterium 2.8A.

Terwijl verzoeker ook niet heeft aangetoond dat hij zich kan beroepen op het criterium van de “andere prangende humanitaire situaties”.

Verzoeker maakt op geen enkele wijze aannemelijk waarom de bestreden beslissing tot stand zou zijn gekomen met miskennis van art. 9bis en de materiële motiveringsverplichting. Verzoekers beschouwingen kunnen niet worden aangenomen.

De bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van het zorgvuldigheidsbeginsel waarvan verzoeker de schending aanvoert. [...]

3.3.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten omkleed worden en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze is genomen. In de bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, immers uiteengezet dat de aanvraag van verzoeker om tot een

verblijf in het Rijk gemachtigd te worden ongegrond is omdat verzoeker weliswaar verwees naar de bepalingen van een beleidsrichtlijn, doch er werd vastgesteld dat uit de door hem aangebrachte overtuigingsstukken niet blijkt dat hij voldoet aan hetgeen voorzien is in deze beleidsrichtlijn. Tevens wordt uitdrukkelijk toegelicht dat de door verzoeker aangevoerde duurzame lokale verankering, hoe goed deze ook moge zijn, op zich genomen niet volstaat om hem te machtigen tot een verblijf in het Rijk. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en laat verzoeker toe zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan niet worden vastgesteld.

3.3.2. In zoverre verzoeker stelt niet akkoord te kunnen gaan met de motivering van de bestreden beslissing voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht die in casu dient te worden onderzocht in het kader van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Uit deze bepaling vloeit voort dat de bevoegde minister of staatssecretaris over een ruime beoordelingsbevoegdheid beschikt wat betreft het al dan niet toekennen van een verblijfsmachtiging. Het komt aan hem toe te oordelen op welke wijze hij deze bevoegdheid zal aanwenden. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft zijn beoordelingsvrijheid en derhalve ook deze van de ambtenaren die als gemachtigden optreden deels aan banden gelegd door het publiek maken van beleidslijnen.

Verzoeker heeft in zijn aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden uitdrukkelijk verwezen naar de instructie met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 29 juli 2009). Hij beriep zich meer specifiek op punt 2.8A van voormelde instructie. Tevens stelde hij zich in een *‘andere prangende humanitaire situatie’* te bevinden.

Allereerst dient te worden geduïd dat voormelde instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd vernietigd door de Raad van State bij arrest nummer 198.769 van 9 december 2009. De Raad van State oordeelde in zijn arrest dat de instructie in strijd was met het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, omdat door de instructie het onderscheid tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten ten gronde om een verblijfsmachtiging aan te vragen werd opgeheven en de instructie het mogelijk maakte dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevonden ervan vrijgesteld werden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden waren, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen. Uit de overwegingen van dit arrest kan evenwel niet afgeleid worden dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet de mogelijkheid heeft om een beleidslijn uit te zetten of dat het hem niet zou zijn toegestaan om – louter wat betreft de beoordeling ten gronde van een aanvraag om machtiging tot verblijf – de duidelijke criteria die reeds werden opgenomen in de vernietigde instructie te hernemen.

Punt 2.8A van de beleidsrichtlijn van 19 juli 2009 heeft betrekking op de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum 5 jaar bedraagt en die voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum) of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf tot stand te brengen.

Verzoeker stelt dat hij wel degelijk voor 18 maart 2009 een geloofwaardige poging heeft ondernomen om tot een verblijf in het Rijk toegelaten of gemachtigd te worden, nu hij zich *“in zijn omgeving [heeft] geïnformeerd om zijn verblijf te regulariseren”*. Hij stelt dat de minimale kans om te worden gemachtigd

tot een verblijf in het Rijk en de angst om te worden teruggestuurd hem er echter van hebben weerhouden effectief een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden in te dienen.

Los van de vraag of het zich informeren omtrent de mogelijkheid om tot een verblijf gemachtigd te worden kan beschouwd worden als een geloofwaardige poging om een verblijfsstatus te verwerven moet worden gesteld dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat verzoeker het gegeven dat hij zich informeerde over het eventuele indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft aangevoerd in de door hem bij schrijven van 22 september 2009 ingediende aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden. Verweerder kon met dit gegeven dan ook geen rekening houden bij het nemen van de bestreden beslissing. De Raad wijst er voorts op dat het aan de vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient, en die van mening is zich te bevinden in een situatie die reeds door de bevoegde staatssecretaris werd aangeduid als zijnde een situatie waarin hij zal overgaan tot de toekenning van een machtiging tot verblijf, toekomt om op duidelijke wijze toe te lichten op grond van welke gegevens hij meent in aanmerking te komen voor een machtiging tot verblijf in België. Verzoeker toont met zijn uiteenzetting niet aan dat verweerder, gelet op de gegevens waarover hij beschikte op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, ten onrechte heeft geoordeeld dat verzoeker niet aantoonde zich te bevinden in een situatie zoals omschreven in punt 2.8A van de instructie van 19 juli 2009.

Verzoeker stelt daarnaast nog dat de door hem voorgelegde stukken inzake zijn integratie en duurzame bindingen met België niet werden onderzocht en niet werden behandeld *“in [de] context van andere prangende humanitaire situaties”*. Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel duidelijk dat verweerder de voorgelegde stukken die wijzen op de integratie van verzoeker in België en de banden die hij heeft met België – en meer specifiek het gegeven dat hij Nederlandse lessen volgt, familie en vrienden heeft in België, werkbereid is en verklaart een harde werker te zijn, uitzicht heeft op werk, aangesloten is bij Securex en een huurcontract en getuigenverklaringen voorlegt – wel degelijk heeft betrokken bij het onderzoek van de aanvraag, doch heeft geoordeeld dat deze gegevens op zich genomen niet volstonden om verzoeker te machtigen tot een verblijf in België. Hieruit blijkt duidelijk dat verweerder van oordeel is dat deze elementen geen *‘andere prangende humanitaire situatie’* vormen die aanleiding kan geven tot afgifte van een machtiging tot verblijf in België. Verzoeker toont met zijn uiteenzetting niet aan dat deze beoordeling, gelet op de ruime discretionaire bevoegdheid die verweerder heeft in het kader van de beoordeling ten gronde van een, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf, kennelijk onredelijk is.

Verzoeker maakt met zijn uiteenzetting niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de voorziene beleidsrichtlijnen in casu miskend heeft of een verkeerde toepassing heeft gemaakt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt dan ook niet.

3.3.3. Wat de aangevoerde schending van het evenredigheidsbeginsel betreft moet worden gesteld dat dit beginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel”, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184). De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker op geen enkele wijze uiteenzet waarom in casu zou moeten worden besloten tot het bestaan van een dergelijke kennelijke wanverhouding.

Een schending van het evenredigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Tevens moet worden geduid dat een vreemdeling die vraagt om tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden zijn aanvraag zelf met alle dienstige overtuigingsstukken dient te onderbouwen. Het komt aan verweerder enkel toe de aangebrachte stavingstukken te beoordelen en na te gaan of deze volstaan om de aanvraag in te willigen. Op verweerder rust geenszins de verplichting om, indien de aanvrager in gebreke blijft om de nodige documenten of verduidelijkingen bij zijn aanvraag te voegen, deze laatste te verzoeken alsnog de ontbrekende gegevens over te maken.

Een miskennen van de zorgvuldigheidsplicht blijkt niet.

Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK